

věku a že jí tedy bude manželství plniti a splniti svou povinnost k manželské souloži v té míře, jak to odpovídá jeho pohlavním potřebám a že jí tedy nemůže omluviti pro nesplnění nebo omrzelé plnění této povinnost jemnocit, na kterýž se vymlouvá. Nižší soudy zjistily, že ku manželské souloži docházelo dvakráte až třikráte týdně, a neshledaly z té příčiny spoluvinu u žalobkyně, majíce za to, že nejde o provinilé odepírání soulože. Nejvyšší soud nevidí důvodu, by se od tohoto názoru odchýlil; k důvodům nižších soudů bylo by uvést, že ve sporu ostatně nevyšlo nic, co by svědčilo proti tomu, že se žalovaný na konec s tímto skromějším plněním manželské povinnosti přece spokojil a že kromě toho vysvítá z jeho vlastních tvrzení, že tato skrovnější míra poskytované manželské soulože má svůj důvod ve chladnější povaze a citovém založení žalobkyně, tedy ve vrozených vlastnostech, takže žalobkyni již z tohoto důvodu k vině přičítána býti nemůže. Ostatně lze těžko, jak soud první stolice uvádí, postihnouti příčinný vztah této okolnosti k manželskému provinění žalovaného.

Čís. 4416.

Sesílení rukojemského závazku za vyrovnaní není zvláštní výhodou věřiteli.

Zmocnění, dané příjemcem směnečného věřiteli, by směnku dodatečně vyplnil tím, že mu odevzdá nevyplněnou směnku, není vůči příjemci časově omezeno protestem, nýbrž stačí, stalo-li se dříve, než bylo směnky použito.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1924, Rv II 741/24.)

Směnečný platební příkaz proti Antonínu M-ovi na 4.000 Kč byl k námitkám žalovaného ponechán procesním soudem první stolice v platnosti. Odvolací soud rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jde jen o to, zda byla žalobní směnka vydána za tím účelem, aby se žalující firmě dostalo ve vyrovnacím řízení Richarda M-a zajištění vyšší kvoty, než ostatním věřitelům, tedy výhody dle §u 47 vyrovn. řádu nepřípustné a neplatné. Oba nižší soudy zjistily, že se žalovaný záruční listinou ze dne 16. února 1923, tedy ještě před zahájením vyrovnacího řízení, což se stalo usnesením krajského soudu ze dne 2. května 1923 zaručil za pohledávku žalující firmy proti svému bratranci Richardu M-ovi 27.000 Kč, které tento dluhoval jako kupní cenu za žalobkyni mu dodanou mouku, a že za tím účelem podepsal také směnku na týž peníz znějící, že pak, když při vyrovnávacím roku nemohlo býti docíleno vyšší kvoty, než 35%, se kterou však žalobkyně nebyla spokojena, žalovaný k žádosti zástupce žalobkyně Bertolda T-a se uvolil, že vzhledem ke své záruce podepíše nové směnky do výše 40% pohledávky žalobkyně, které však budou opatřeny také podpisy způsobilých rukojmí, poněvadž

směnka na 27.000 Kč neposkytovala potřebné jistoty. Jednou z těchto směnek jest také směnka žalobní. Z těchto zjištění usuzuje odvolací soud právem, že nešlo o poskytnutí zvláštní výhody žalobkyni jako věřitelce Richarda M-a, nýbrž jen o sesílení již trvajících rukojemského závazku žalovaného, na němž žalobkyně učinila závislým souhlas k přijetí 35% kvoty od Richarda M-a. Uváží-li se, že ze směnky na 27.000 Kč ručil Antonín M. za celou pohledávku žalobkyně, při vydání nových směnek však jen do 75%, poněvadž mu zbytek 25%, jak bylo zjištěno, byl prominut, nemůže býti řeči o poskytnutí výhody ve smyslu Šu 47 vyr. ř., když záruka žalovaného sama zůstala dle Šu 48 vyr. ř. vyrovnáním nedotčena. Ale i kdyby se sesílení závazku Antonína M-a přibráním směnečných rukojmí mohlo pokládati za novou, zvláštní výhodu, poskytnutou žalobkyni za vyrovnávacího řízení Richarda M-a, neměla by, aspoň co do žalobní směnky, vůbec významu, poněvadž žalovaný ve skutečnosti rukojmího neopatrnil, padělav dle vlastního doznání podpis udánlivého rukojmího Ignáce P-a, ohledně něhož také směnečný platební příkaz z tohoto důvodu byl zrušen. Dodati jest ještě, že nebylo závady, by žalobkyně odevzdanou jí ne zcela vyplněnou směnku neopatrila svým podpisem jako vydatelka až po protestu, neboť zmocnění, dané příjemcem směnečného věřiteli, aby směnku dodatečně vyplnil tím, že mu odevzdá nevyplněnou směnku, není vůči příjemci časově omezeno protestem, nýbrž stačí, stalo-li se dříve, než bylo směnky použito, zejména před žalobou, předpokládaje ovšem, že se vyplnění nestalo proti úmluvě (min. nař. ze dne 6. října 1853 čís. 200 ř. zák.). Právní posouzení věci soudem odvolacím jest tudíž v podstatě správné.

Čís. 4417.

Při odhadu za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí (nařízení ze dne 23. září 1920, čís. 545 sb. z. a n.) jest použití obdobně odhadního řádu ze dne 25. července 1897, čís. 175 ř. zák. Od vyšetřené odhadní ceny nemovitostí nelze odpočítati cenu výměnku nebo podobných, dočasných břemen váznoucích na nemovitostech.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1924, R I 969/24).

Soud první stolice provedl odhad za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty, ustanovil prodejovou cenu na 106.543 Kč 97 h, odpočetl od ní hodnotu výměnku a dávek váznoucích pro Čeňka a Barboru Č-ových ve výši 41.550 Kč, takže odhadní cenu stanovil na 64.993 Kč 97 h. Rekursní soud k rekursu zemského inspektorátu pro zemské dávky napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že určil hodnotu nemovitostí na 106.543 Kč 97 h.

Důvody:

Dovolací recurs, jenž vytýká napadenému usnesení zřejmou nezákonnost (§ 16 nesp. řízení), jest opodstatněn. Jest sice správné stanovisko